

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004320076608/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

lers ikke have Noget af det Kildevand. – Den Slags Kildevand, som saadan kommer ud af en Hest, det har vist ikke nogen større Velsmag.»

Christian vilde have svaret bittert, men da vor Karavane i det Samme satte sig i Bevægelse, tabte hans Ord sig i det almindelige Glæde, som vor Reise opvakte: Fairfax og Bjørn, der tjente som Lænkehundede, klagede med hæftig Længsel, medens Pallas og Springfort med ivrigt Bjæf dansede baglænds foran Hestene og derpaa i Spidsen for Toget vel tilmode hastede ud ad Veien.

I nogen Tid gik det fremad i rask Trav, indtil et Strykke ujevn Vei standsede Farten og derved igjen tillod en mere sammenhængende Meddelelse.

»Nu, Christian! Mener Du, at vi snart have naaet Afrika?» begyndte jeg: »Naar jeg skal være ganske ærlig, fotekommer det mig, at den tykke Hvedemark her ikke har megen Lighed med de afrikanske Sandørkener.»

»Lad være at sec Dig omkring,» sagde Christian, der red med nedslagne Øine, »og betragt blot Veien, saa kan vi godt antage, at vi er midt i en Sandørken.»

»Mon der dog skulde være saa mange Graastene i en Sandørken? Det kan jeg næsten ikke antage. Troer Du ikke snarere, at vi er i det stenede Arabien?»

»Du siger Noget!» udbrød Christian. »Naar vi reise tillands, maae vi jo nødvendigvis passere Arabien; og det er umuligt, at vi kan være komne længer endnu. Det kan ansees for afgjort – vi er i Arabien! Og her ender jo den stenede Vei, saa at vi nu vistnok have naaet Begyndelsen af det lykkelige Arabien.»

Med disse Ord løftede Christian igjen Øinene fra Jorden og saa sig omkring med et Udtryk af Henrykkelse: »Ak ja, hvilket deiligt Land! Hvilken Rigdom! Hvilken Frugtbarhed! Det er noget Andet end det magre Europa. See, hvilken svær, bred Sæd her staaer, det var nok den, Du antog for Hvede, min gode Conrad! Ha ha! Jeg maa lee ad din Uvidenhed, – skjøndt paa en Maade har Du maaskee Ret, det er uden Tvivl tyrkisk Hvede eller Mais. Ja, det er det vi ride her mellem vilde Maismarker; thi I maae ikke troe, at Markerne her ere egentlig dyrkede eller besaaede. I disse lykkelige Himmelstrøg gjør Naturen Alting selv!» –

Al denne Snak behagede aabenbart ikke Thomas, hvem denne